

vedtaget i plenarforsamlingen den 26. oktober 1966.

3. udvalgs beretning: A/6467.

Afskaffelse af alle former for religiøs intolerance.

(Dagsordenens punkt 59).

Oprettelse af en stilling som FN-højkommissær for menneskerettigheder.

(Dagsordenens punkt 61).

Da 3. udvalg på grund af manglende tid ikke nåede at behandle ovennævnte dagsordenspunkter, indstillede udvalget og godkendte plenarforsamlingen, at spørgsmålets behandling udsattes til 22. Generalforsamling.

Informationsfrihed.

(Dagsordenens punkt 60).

3. udvalg og plenarforsamlingen vedtog enstemmigt en resolution, som bekræfter, at informationsfrihed er en vigtig del af de menneskerettigheder og fundamentale friheder, som FN ønsker at fremme, hvorfor spørgsmålet henvises til behandling på 22. Generalforsamling (res. 2216).

3. udvalgs beretning: A/6616.

De internationale konventioner om menneskerettigheder.

(Dagsordenens punkt 62).

I. Indledning.

Det altoverskyggende resultat af 3. udvalgs arbejde under 21. Generalforsamling var den enstemmige vedtagelse af de to konventioner om menneskerettigheder. Vedtagelsen af disse konventioner og en valgfri protokol om individuel klageret betød en milepæl i det arbejde til fremme og sikring af menneskerettighederne, som FN har beskæftiget sig med siden 1. Generalforsamling i 1946, i det de to konventioner vil forpligte de ratificerende stater til at virkeliggøre principperne i verdenserklæringen om menneskerettigheder af 10. december 1948.

Medens det oprindeligt havde været tanken at udfærdige en enkelt konvention om menneskerettigheder, besluttede 6. Generalforsamling i februar 1952 at opdele de i verdenserklæringen opregnede rettigheder i to juridiske instrumenter, henholdsvis en *konvention om borgerlige og politiske rettigheder* og en *konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder*. Grunden hertil var, at medens førstnævnte konvention ville omfatte traditionelle rettigheder, der straks kunne sættes i kraft og beskyttes ved gennemførelsesbestemmelser, der var juridisk forpligtende for de tiltrædende stater, ville den sidstnævnte konvention være progressiv i sit princip og berøre rettigheder, der kun efterhånden ville kunne gennemføres i samtlige medlemsstater, og som snarere kunne fremmes gennem langtidsplanlægning, uddannelse m. v. og overvåges af det internationale samfund på grundlag af modtagne beretninger fra de konventionen tilsluttede stater. Medens beskyttelsen af borgerlige og politiske rettigheder forudsatte, at staten afstod fra indgreb i dem, krævedes der derimod til fremme af de økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder positiv handling.

I tiden fra FN's 10. til 18. samling, mellem årene 1955 og 1963, havde 3. udvalg vedtaget præambelen og de substantielle artikler 1-16 i konventionen om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder og artiklerne 1-26 i konventionen om borgerlige og politiske rettigheder samt nogle supplerende artikler.

Tilbage stod ved 21. samlings begyndelse artiklerne om den praktiske iværksættelse af begge konventioner samt de afsluttende bestemmelser. For så vidt angik de afsluttende bestemmelser havde *menneskerettighedskommissionen* foreslået, at disse blev gjort ensartede for begge konventioner, medens iværksættelsesbestemmelserne for de to konventioner afveg fra hinanden. Forskellen bestod deri, at der for *den økonomiske, sociale og kulturelle konvention* kun var forudset et rapportsystem, således at hver stat regelmæssigt skulle fremsende oplysninger om fremskridt, der var gjort med hensyn til iværksættelse af konventionens bestemmelser. Disse beretninger skulle via generalsekretæren gå til ECOSOC, der kunne lade dem gå videre til vedkommende specielle FN-organe, og ECOSOC kunne bl. a. sammen med